

Minister Klimatu i Środowiska

DGO-SGO.050.6.2024.AR
3097528.12231378.9901593
Warszawa, 23-04-2024

Pan
Szymon Hołownia
Marszałek Sejmu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z przekazaną przez Kancelarię Prezesa Rady Ministrów prośbą o udzielenie odpowiedzi na interpelację z dnia 7 marca 2024 r. posła Piotra Uścińskiego oraz posła Mariusza Błaszczaka (K10INT1446) w sprawie rekultywacji składowiska odpadów komunalnych przy ul. Okólnej w Markach, uprzejmie informuję, że w celu przygotowania odpowiedzi na przedmiotową interpelację zwrócono się do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, Ministra Rozwoju i Technologii, Ministra Zdrowia, Ministra Finansów oraz Ministra Aktywów Państwowych o odniesienie się do poszczególnych – zawartych w interpelacji pytań. Warto też podkreślić, że Minister Klimatu i Środowiska w październiku 2023 r. udzielił odpowiedzi na interpelację poselską posła Piotra Uścińskiego o analogicznej treści (interpelacja nr 44158).

Z posiadanych przez Ministerstwo Klimatu i Środowiska informacji wynika, że składowisko odpadów w Markach, jest pod stałą kontrolą Inspekcji Ochrony Środowiska. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska, zwany dalej „Mazowiecki WIOŚ” kilkakrotnie prowadził kontrole na przedmiotowym terenie, które kończyły się stosownymi działaniami pokontrolnymi w związku ze stwierdzonymi naruszeniami prawa (ustalenia z czynności kontrolnych przeprowadzonych przez Mazowieckiego WIOŚ są zawarte w odpowiedzi na wcześniejszą interpelację z dnia 13 września 2023 r. nr 44158 złożoną przez posła Piotra Uścińskiego).

Problematyka dotycząca lokalizacji określonego przedsięwzięcia na danym terenie i jego budowy, a także wydawanie oraz egzekwowanie decyzji administracyjnych, znajdują się we właściwości **samorządowych organów administracji**. Obowiązujące przepisy z zakresu ochrony środowiska nie upoważniają Ministra Klimatu i Środowiska do ingerencji w proces wydawania przez organy administracji samorządowej decyzji administracyjnych.

Odnosząc się natomiast do pytań w zakresie nadzoru (dotyczącego rekultywacji) wykonywanego przez uprawnione podmioty/organy/instytucje publiczne, pod kątem rzetelności i skuteczności sposobu wykonywania tego nadzoru, ponownie informuję, że w zakresie kompetencji Ministra Klimatu i Środowiska nie znajduje się uprawnienie do oceniania/podtrzymywania stanowisk organów, w stosunku do których nie jest organem wyższego stopnia. Działania, które może podejmować mają charakter systemowy, związany w szczególności z realizacją zadań o charakterze legislacyjnym.

Z informacji przekazanych przez Inspekcję Ochrony Środowiska wynika, że działania w kontekście wydawanych decyzji administracyjnych podejmowane były przez burmistrza i starostę. Tym samym należy zwrócić uwagę, że każdy organ administracji publicznej, działając na podstawie i w granicach prawa, dokonuje jego samodzielnej interpretacji, a ewentualne opinie wydawane w tym zakresie przez resort mogą zostać uznane za naruszające ww. zasadę.

Warto w tym miejscu dodać, że Minister Klimatu i Środowiska nie nadzoruje wszystkich organów administracji publicznej w zakresie podejmowanych przez nie działań

lub postępowań administracyjnych prowadzonych na podstawie przepisów dot. gospodarki odpadami leżących w kompetencji Ministra Klimatu i Środowiska. Konkretne przepisy prawa określają zadania organów administracji, jak również wskazują instytucje nadzorujące, dlatego w omawianej sprawie Minister Klimatu i Środowiska nie ma uprawnień do podejmowania działań wobec tych organów administracji.

Ponadto Minister Klimatu i Środowiska jest organem wyższego stopnia (odwoławczym) w rozumieniu ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego¹, zwanej dalej „kpa” w stosunku do marszałka województwa w sprawach, o których mowa w art. 169 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach². Weryfikacja działań Marszałka Województwa Mazowieckiego, o ile organ ten prowadzi postępowanie skutkujące wydaniem decyzji, może zostać dokonana jedynie w toku ewentualnego postępowania odwoławczego.

Zgodnie bowiem z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r.³, władze publiczne działają na podstawie prawa i w jego granicach. Wynikająca z tego przepisu zasada praworządności oznacza, iż organy administracji publicznej mogą czynić wyłącznie to, co należy do ich kompetencji wyznaczonych przepisami prawa.

Nadmieniam, że mieszkańcy miasta Marki mogą złożyć skargę w związku z nienależytym działaniem organów władzy publicznej, tj. na działanie wójta, burmistrza lub prezydenta miasta, polegającym na braku działań zmierzających do egzekucji obowiązków nałożonych na MPO.

Zgodnie z art. 228 kpa skargi składa się do organów właściwych do ich rozpatrzenia. **Organem właściwym do rozpatrzenia skargi na działanie wójta** (burmistrza lub prezydenta miasta) **jest rada gminy**, o czym wprost mówi art. 229 pkt 3 kpa, natomiast na działanie zarządu powiatu oraz starosty, - rada powiatu; o czym wprost mówi art. 229 pkt 4 kpa.

Należy nadmienić również, że w przypadku braku wywiązywania się przez Spółkę MPO w Warszawie z obowiązku wykonania rekultywacji składowiska, organ może wszcząć postępowanie egzekucyjne, celem zobowiązania do wykonania nałożonego w decyzji obowiązku.

Natomiast zgodnie z wytycznymi przekazanymi przez Kancelarię Prezesa Rady Ministrów, Minister Rozwoju i Technologii został poproszony o odniesienie się do pytań: 53, 54, 64, 67-70, 82-90, Minister Zdrowia – pytań: 55-57, 61, 64, 67-70, Minister Finansów –nr 45, a Minister Aktywów Państwowych - nr 81. Dodatkowo wystąpiono również do Ministra Spraw Wewnętrznych.

Na podstawie otrzymanych odpowiedzi w zakresie m.in. możliwości podjęcia przez organy administracji państwowej działań zapewniających udzielenie Miastu Marki m.in. pomocy w celu wyegzekwowania rekompensaty bądź odszkodowania od MPO w Warszawie oraz od m.st. Warszawy, uprzejmie informuję, że w zakresie:

1) Kompetencji Ministra Rozwoju i Technologii:

Minister wskazał, że poruszone w przedmiotowym wystąpieniu problemy dotyczą konkretnego stanu faktycznego (konkretnej sprawy i działań konkretnego organu), a nie wyjaśniania przepisów ustaw będących w kompetencji resortu. Należy bowiem podkreślić, że minister kierujący działem administracji rządowej: budownictwo, planowanie i zagospodarowanie przestrzenne oraz mieszkalnictwo, tj. aktualnie Minister Rozwoju i Technologii nie jest zarówno organem administracji architektoniczno-budowlanej, jak również organem nadzoru budowlanego, w rozumieniu ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2023 r. poz. 682, z późn. zm.).

Resort rozwoju i technologii nie jest stroną tego sporu. Sprawy związane z pozyskaniem gruntów pod inwestycję mają swój początek w latach 80. ubiegłego wieku. Nie są znane dalsze okoliczności związane z uzyskaniem tytułu prawnego oraz przekazaniem gruntu pod planowaną inwestycję. Z treści interpelacji można jedynie wywnioskować, że pierwotnie grunt przeznaczony pod realizację składowiska odpadów miał pochodzić z zasobów Skarbu Państwa, co wykluczałoby konieczność dokonywania

¹ (Dz.U. z 2024 r., poz. 572 z późn. zm.)

² (Dz.U. z 2023 r., poz. 1587 z późn. zm.)

³ (Dz.U. 1997 nr 78 poz. 483 z późn. zm.)

wyłączeń nieruchomości. Co więcej, okolicznością bezsporną jest, że składowisko rozpoczęło funkcjonowanie i prawdopodobnie z biegiem lat jego obszar obejmował kolejne nieruchomości. Wyłączenie nieruchomości pod inwestycję wymagałoby wydania przez właściwy organ stosownej decyzji administracyjnej.

Wszelkie decyzje wydawane w toku postępowania mogą podlegać ocenie, w tym pod kątem kwalifikowanych wad prawnych decyzji administracyjnej, o których mowa w art. 156 § 1 kpa. Decyzja administracyjna pomimo ewentualnych wad jest aktem administracyjnym istniejącym w obrocie prawnym do czasu jego eliminacji w trybie i na zasadach określonych w kpa. Zgodnie z art. 157 § 1 kpa, właściwy do stwierdzenia nieważności decyzji w przypadkach wymienionych w art. 156 kpa jest organ wyższego stopnia, a gdy decyzja wydana została przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze - ten organ. Zgodnie z art. 158 § 2 kpa, jeżeli nie można stwierdzić nieważności decyzji na skutek okoliczności, o których mowa w art. 156 § 2 (tj. upływ wskazanego terminu lub wywołanie nieodwracalnych skutków prawnych), organ administracji publicznej ograniczy się do stwierdzenia wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa oraz wskazania okoliczności, z powodu których nie stwierdził nieważności decyzji.

Jednocześnie wymaga podkreślenia, że od dnia 16 września 2021 r. obok wprowadzenia na podstawie art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 sierpnia 2021 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. poz. 1491), dziesięcioletniego terminu przedawnienia dla decyzji stwierdzającej nieważność, niezależnie od jej przyczyny, wyłączono także możliwość wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności po 30-stu latach od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji. **Zgodnie z art. 158 § 3 kpa, jeżeli od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji, o której mowa w art. 156 § 2, upłynęło trzydzieści lat, nie wszczyna się postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji.**

Obecnie problematykę gospodarowania nieruchomościami publicznymi stanowiącymi własność gminy, powiatu, województwa oraz Skarbu Państwa (z zastrzeżeniem przepisów odrębnych) reguluje ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami⁴, zwanej dalej: „ugn”. Właściwym organem zgodnie z ugn jest starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, w odniesieniu do nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa oraz organ wykonawczy gminy, powiatu i województwa w odniesieniu do nieruchomości stanowiących odpowiednio własność gminy, powiatu i województwa.

W oparciu o przepisy ugn właściwe organy gospodarujące nieruchomościami publicznymi są uprawnione m.in. do podejmowania czynności w postępowaniu sądowym, w szczególności w sprawach dotyczących własności lub innych praw rzeczowych na nieruchomości. Dodatkowo, zgodnie z ustawą z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (art. 18 ust. 2 pkt 9 tej ustawy), to do **wyłącznej właściwości rady gminy** należy podejmowanie uchwał w sprawach majątkowych gminy, przekraczających zakres zwykłego zarządu, dotyczących m.in. zasad nabywania, zbywania i obciążania nieruchomości oraz ich wydzierżawiania lub wynajmowania na czas oznaczony dłuższy niż 3 lata lub na czas nieoznaczony, o ile ustawy szczególne nie stanowią inaczej.

Podsumowując, nie jest możliwe (wobec braku kompetencji w tym zakresie) rozstrzygnięcie, jakie uprawnienia (roszczenia) przysługują obecnie podmiotom, które były właścicielami, czy legitymowały się innym tytułem prawnym do nieruchomości wykorzystanych pod inwestycję. Nie leży również w kompetencji resortu rozwoju i technologii rozstrzygnięcie o przysługujących zainteresowanym prawach rzeczowych do wspomnianych nieruchomości. Uprawnienie to przysługuje bowiem właściwym organom administracji publicznej bądź sądowi.

2) Kompetencji Ministra Finansów:

⁴ (Dz. U. z 2023 r. poz. 344, z późn. zm.)

W zakresie pytania dotyczącego konsekwencji jakie może ponieść Miejskie Przedsiębiorstwo Oczyszczania w m. st. Warszawie Sp. z o.o. oraz m. st. Warszawa z tytułu zmarnotrawienia środków finansowych w związku z zaniechaniem kontynuacji prac rekultywacyjnych, resort finansów podkreślił, że nie ma szczegółów dotyczących źródła pochodzenia środków oraz wskazał, że w sprawie istotne jest datowanie, bowiem niezależnie od oceny działań (pod kątem znamion ewentualnych „czynów” stanowiących naruszenie dyscypliny) sprawa nie mogłaby być rozpatrywana pod kątem naruszenia dyscypliny finansów publicznych z uwagi na upływ czasu. Zgodnie bowiem z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych⁵ zwanej dalej „uondfp” zasadniczo karalność naruszenia dyscypliny finansów publicznych ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęły 3 lata (wszczęście postępowania wydłużałoby ten okres o kolejne 2 lata, ale nic nie wskazuje na to, aby w tej sprawie zostało wydane postanowienie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego).

W tej sytuacji nie ma możliwości merytorycznej oceny sprawy przez właściwego rzeczownika dyscypliny finansów publicznych; wszczęcia postępowania wyjaśniającego (wynika to z art. 78 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 38 ust. 1 uondfp) i postawienia zarzutów w takim zakresie. Można również zaznaczyć, że odpowiedzialność przewidziana przepisami uondfp, dotyczy konkretnych osób fizycznych (najczęściej zatrudnionych w jednostkach sektora finansów publicznych), a nie osób prawnych, czy jednostek organizacyjnych.

Sprawa opisana przez panów posłów wydaje się w ogóle nie leżeć w kompetencji organów w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Czyny stanowiące naruszenia dyscypliny finansów publicznych zostały określone w art. 5 do 18d uondfp. Jednak trudno byłoby zakwalifikować, jako wypełniające znamiona któregośkolwiek z tych przepisów – jak to określono – „zaniechanie” wieloletnie dokonywania rekultywacji, a więc, w domyśle: „zaniechanie od kilku dekad” dokonywania wydatków na ten cel.

Ponadto, w sprawie tej jest mowa o „zaniechaniach” w szczególności MPO, które jest spółką prawa handlowego. Odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych wobec osób zatrudnionych w tej jednostce mogłaby być dochodzona jedynie w zakresie, w którym taka jednostka dysponowała środkami publicznymi (a nie własnymi, co też przewija się w interpelacji). Zgodnie bowiem z art. 9 (pkt 14) ustawy z 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, spółki prawa handlowego nie należą do sektora finansów publicznych. Zgodnie zatem z art. 4 uondfp osoby kierujące takimi spółkami i pracownicy takich spółek, nie są – co do zasady - objęci przepisami uondfp.

Należałoby zatem uznać, że przedmiotowa kwestia dotyczy odpowiedzialności korporacyjnej spółki oraz nadzoru właścicielskiego. Ponadto, jedynym właścicielem MPO jest m. st. Warszawa, które jako jednostka samorządu terytorialnego prowadzi samodzielną gospodarkę finansową. Stąd przedmiotowe kwestie znajdują się poza zakresem właściwości Ministra Finansów.

Dodatkowo należy zauważyć, że dla identyfikacji konkretnych naruszeń dyscypliny finansów publicznych należałoby wskazać konkretne nieprawidłowości (i naruszenie konkretnego przepisu prawa nakazującego oczekiwany sposób zachowania). Informuję, że zawiadomienia o naruszeniu dyscypliny finansów publicznych są składane do właściwego rzeczownika dyscypliny finansów publicznych, np. przez organy kontroli.

3) Ministra Spraw Wewnętrznych- obszar merytoryczny kwestii poruszonych w przedmiotowej interpelacji pozostaje poza zakresem właściwości resortu spraw wewnętrznych i administracji.

4) Ministra Aktywów Państwowych:

W zakresie pytania czy zakończenie rekultywacji wpływa na zmianę stanu prawnego gruntów, na których rekultywacja była prowadzona oraz kto będzie właścicielem działek, które aktualnie (tj. w trakcie trwania rekultywacji) należą do Skarbu Państwa, do Miasta Marki oraz do prywatnych właścicieli, resort poinformował, że przedmiotowa sprawa nie należy do kompetencji Ministra Aktywów Państwowych. Zgodnie z art. 9b ust. 1 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz.U. z 2022 r. poz. 2512, ze zm.) dział aktywa państwowe obejmuje sprawy dotyczące gospodarowania mieniem państwowym, w tym wykonywania praw majątkowych i osobistych przysługujących Skarbowi Państwa, jak również ochrony interesów Skarbu Państwa z

⁵ (Dz.U. z 2024 r., poz. 104 z późn. zm.)

wyjątkiem spraw, które na mocy przepisów odrębnych przypisane są innym działom. Zgodnie zaś z art. 9a ust. 1 pkt 8 tej ustawy **sprawy gospodarki nieruchomościami, w tym nieruchomościami Skarbu Państwa, z uwzględnieniem przepisów odrębnych należą do działu administracji rządowej „budownictwo, planowanie i zagospodarowanie przestrzenne oraz mieszkalnictwo”**. Ponadto, zasady gospodarowania nieruchomościami stanowiącymi własność Skarbu Państwa oraz własność jednostek samorządu terytorialnego określa ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. *o gospodarce nieruchomościami* (Dz.U. z 2023 r. poz. 344) („u.g.n.”) (art. 1 ust. 1 pkt 1). W art. 3 ust. 1 ustawa ta stanowi, że właściwym w sprawach gospodarki nieruchomościami, regulowanych przepisami ustawy, jest minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa.

Z kolei, zgodnie z art. 11 ust. 1 ww. ustawy z zastrzeżeniem wyjątków wynikających z przepisów niniejszej ustawy oraz odrębnych ustaw, organem reprezentującym Skarb Państwa w sprawach gospodarowania nieruchomościami jest starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, a organami reprezentującymi jednostki samorządu terytorialnego są ich organy wykonawcze.

Zgodnie zaś z art. 11a u.g.n. przepis art. 11 ust. 1 stosuje się do czynności prawnych lub czynności procesowych podejmowanych na rzecz lub w interesie Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, a na podstawie art. 11b nadzór nad gospodarowaniem nieruchomościami należącymi do zasobu nieruchomości Skarbu Państwa przez starostów wykonujących zadania z zakresu administracji rządowej sprawuje wojewoda. Powyższe oznacza, że w sprawie gospodarowania nieruchomościami Skarbu Państwa uprawnionymi są enumeratywnie wskazane w ustawie organy.

Dodatkowo należy zauważyć, że zgodnie z art. 36 ust. 1 oraz 4 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. *o zasadach zarządzania mieniem państwowym* (Dz.U. z 2024 r. poz. 125) jeżeli z przepisów odrębnych nie wynika, której państwowej osobie prawnej przysługują prawa majątkowe do składnika mienia państwowego, prawa te przysługują Skarbowi Państwa oraz że minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa wykonuje w imieniu Skarbu Państwa przysługujące Skarbowi Państwa uprawnienia wynikające z prawa własności nieruchomości, chyba że z przepisów odrębnych lub czynności prawnej wynika właściwość innego organu, jednostki organizacyjnej Skarbu Państwa lub państwowej osoby prawnej.

Uwzględniając powyższe w przypadku sporu pomiędzy jednostką samorządu terytorialnego a spółką komunalną, czego dotyczy przedstawiona interpelacja Minister Aktywów Państwowych nie jest właściwym organem administracji rządowej w sprawie.

Ponadto można wskazać, że w związku z wejściem w życie ustawy ww. z dnia 16 grudnia 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o zasadach zarządzania mieniem państwowym likwidacji uległ dział administracji rządowej Skarb Państwa oraz w związku z tym także urząd obsługujący ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa. Minister Aktywów Państwowych nie jest odpowiednikiem d. Ministra Skarbu Państwa ani organem, który jest następcą prawnym Ministra Skarbu Państwa.

5) Kompetencji Ministra Zdrowia:

W zakresie obszaru merytorycznego przypisanego do resortu, poinformowano, że organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej prowadzą nadzór nad jakością wody przeznaczoną do spożycia przez ludzi w punkcie zgodności, tj. nad jakością finalnego produktu otrzymywanego przez konsumentów. Kwestię bezpieczeństwa zdrowotnego wody przeznaczanej do spożycia przez ludzi reguluje ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i art. 4 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz.U. z 2023 r. poz. 338); art. 12 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz.U. z 2023 r. poz. 537) oraz wydane na jej podstawie rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 7 grudnia 2017 r. w sprawie jakości wody przeznaczanej do spożycia przez ludzi⁶, które jest zgodne z zaleceniami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/83/WE z dnia 3

⁶ (Dz.U. z 2017 r., poz. 2294 z późn. zm.)

listopada 1998 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Jakość wody przeznaczonej do spożycia powinna odpowiadać wymaganiom określonym w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 7 grudnia 2017 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi.

Wskazane rozporządzenie określa m.in. wymagania mikrobiologiczne, fizykochemiczne i radiologiczne, jakim powinna odpowiadać woda przeznaczona do spożycia przez ludzi. Aktualny stan prawny jest efektem wdrożenia m.in. przepisów dyrektywy Rady 98/83/WE z dnia 3 listopada 1998 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi oraz dyrektywy Rady Unii Europejskiej 2013/51/EURATOM z dnia 22 października 2013 r. określającej wymogi dotyczące ochrony zdrowia ludności w doniesieniu do substancji promieniotwórczych w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Powyżej wskazane dyrektywy wskazują na parametry, które mają znaczenie dla bezpieczeństwa zdrowotnego konsumentów oraz bezpieczne wartości dla tych parametrów. Przy ustalaniu tych wartości uwzględniono dostępną wiedzę naukową, a także zasadę ostrożności i zachowania bezpieczeństwa zdrowotnego konsumentów. Ponadto, wartości te zostały ustalone tak, aby mieć pewność, że woda przeznaczona do spożycia przez ludzi może być bezpiecznie spożywana przez całe życie. Takie podejście do wartości parametrycznych dla poszczególnych substancji znajdujących się w wodzie pozwala na zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zdrowia, tym samym minimalizuje ono ryzyko zdrowotne konsumentów związane ze spożywaniem wody o nieodpowiedniej jakości.

Jakość wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi jest systematycznie kontrolowana przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne (zgodnie z częstotliwością określoną w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 7 grudnia 2017 r.). Ponadto, organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej wykonują badania jakości wody zgodnie z ustalonym planem działania na dany rok. Podstawą nadzoru nad jakością wody przeznaczoną do spożycia przez ludzi jest ocena zgodności z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 7 grudnia 2017 r. w aspekcie zagrożeń zdrowotnych, jakie mogą powodować zanieczyszczenia pojawiające się w wodzie. Organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej na bieżąco analizują wyniki badań wody przeznaczonej do spożycia, wykonanych zarówno w ramach nadzoru sprawowanego przez Inspekcję Sanitarną, jak również otrzymane od podmiotów prowadzących zbiorowe zaopatrzenie. W zależności od wyników podejmują działania zgodnie z wymaganiami rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 7 grudnia 2017 r.

Z pozyskanych informacji z Powiatowej Stacji Sanitarно-Epidemiologicznej w Wołominie wynika, że nadzór nad jakością wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi w mieście Marki prowadzony jest zgodnie z zatwierdzonym harmonogramem (ok. 50 poborów wody w ciągu roku). Jakość wody odpowiada wymaganiom zawartym w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 7 grudnia 2017 r., w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Mieszkańcy zaopatrywani są w wodę z dwóch Stacji Uzdatniania Wody zlokalizowanych w Markach przy ul. Żeromskiego 30 (4 studnie głębinowe) i przy ul. Spacerowej 160 (2 studnie głębinowe). Studnie są oznakowane, zabezpieczone i ogrodzone. Stacje Uzdatniania Wody w Markach zarządzane są przez „Wodociąg Marecki” Sp. z o. o. przy ul. Żeromskiego 30, 05- 270 Marki.

Jak wynika z przekazanych informacji, najbliższy punkt poboru wody znajduje się przy ul. Pomnikowej w Markach około 1,5 km od dawnego składowiska odpadów, gdzie jakość wody odpowiada wymaganiom zawartym w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 7 grudnia 2017 r., w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Dodatkowo, najbliższe ujęcie będące w zarządzaniu spółki Wodociąg Marecki to studnia nr 3 przy ul. Żeromskiego znajdująca się w odległości 2470 m. Ujęcie to posiada naturalną ochronę przed negatywnym wpływem dawnego składowiska odpadów w postaci rzeki Dz.U. z 2023 r. poz. 537 z Dz.U. poz. 2294 Długiej. Podobnie, w kierunku północnym najbliższa jest studnia nr 1 przy ul. Spacerowej w odległości 2780 m. Ujęcie to jest naturalnie chronione przed negatywnym wpływem składowiska poprzez rzekę Czarną.

Z przekazanych przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Wołominie informacji wynika również, że do stacji nie wpływały interwencje mieszkańców dotyczące negatywnego oddziaływania dawnego składowiska odpadów na zdrowie i warunki życia ludzi. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny Wołominie nie dysponuje również informacjami odnośnie oddziaływań dawnego składowiska odpadów na ujęcia wody.

Wobec powyższego, a także uwzględniając wagę problemu szczegółowo opisanego przez Panów Posłów, Główny Inspektor Sanitarny polecił Mazowieckiemu Państwowemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Sanitarnemu niezwłoczne skoordynowanie działań podejmowanych przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Wołominie w zakresie nadzoru nad jakością wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Za konieczne uznano podjęcie współpracy z Burmistrzem Miasta Marki, przedstawicielami spółki Wodociąg Marecki oraz Głównym Inspektoratem Ochrony Środowiska, celem dokonania pogłębionej analizy kwestii bezpieczeństwa jakości wody przeznaczonej do spożycia, w tym o podjęcie kompleksowych działań weryfikacyjnych i sprawdzających oraz ustalenia potencjalnego ryzyka dla zdrowia w związku z występowaniem ww. składowiska.

Z wyrazami szacunku

Z up. Ministra

Anita Sowińska
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Klimatu i Środowiska
/ – podpisany cyfrowo/

Do wiadomości:
Departament Spraw Parlamentarnych w KPRM